

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **N. H. D.**,
státní příslušnost Vietnam

zastoupen: advokátem **Mgr. Štěpánem Svátkem**,
sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2017, č. j. OAM-408/ZA-ZA11-HA10-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá, že byl v rámci vedeného řízení zkrácen na svém právu vyjádřit se k předmětu řízení. Žalovaný mu dle jeho tvrzení tuto možnost nedal. Dále žalobce uvádí, že neudělení mezinárodní ochrany má za následek skutečnost, že se obává při vycestování do Vietnamu o svůj život, což je připraven prokázat. Případný postup správního orgánu dle něj znamená podstatný zásah do jeho práv, konkrétně mu mělo být znemožněno uvést základní tvrzení o důvodné obavě o jeho osobu ve Vietnamu a zároveň mělo být minimalizováno jeho právo nechat přezkoumat rozhodnutí správního orgánu soudem. Správní orgány jsou podle názoru žalobce povinny dodržovat zásadu legality, zachování práv účastníků, a reflektovat skutečnost, že účastník řízení opakovaně domáhá možnosti uvádět tvrzení a tato prokazovat v souvislosti s jeho obavami spojenými s vycestováním do Vietnamu, což žalovaný dle žalobce neučinil a porušil tak § 3 správního řádu, přičemž v důsledku tohoto postupu mu vznikla závažná újma.
3. Podle žalobce nemohlo být rozhodnutí žalovaného založeno na zjištěném stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť žalovaný pominul právo žalobce vyjádřit se k předmětu řízení, právo navrhopat provedení důkazů za účelem zjištění stavu věci, existovaly zde totiž důvody pro postup dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Rady č. 343/2003.
4. Žalobce je toho názoru, že v jeho případě byly splněny důvody dle § 12, § 13, 14 a 14b zákona o azylu a zdůraznil existenci rodinných a soukromých vazeb na území České republiky, zejména skutečnost, že zde má přítelkyni, která zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, a oba rodiče. Ve Vietnamu žalobce s výjimkou krátkodobých návštěv nikdy nepobýval, v zemi se neorientuje a nemá tam zázemí, nehovoří ani tamním jazykem. Tyto skutečnosti dle žalobce žalovaný pominul a naopak vyšel pouze z podpůrných důkazů, zejména z výroční zprávy Human Rights Watch 2017, kterou však neaplikoval na případ žalobce. Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nepřezkoumatelné a navrhuje jeho zrušení.
5. Žalovaný popírá oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah spisu a trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru správní orgán zjistil stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v řízení uvedl a opatřil si všechny potřebné podklady a informace pro rozhodnutí. Nezjistil však žádný důvod, na základě kterého by bylo možné žalobci udělit mezinárodní ochranu. Žalovaný uvádí, že má povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu pouze v rozsahu důvodů, které žalobce v řízení uvedl. Vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, za jehož účelem byl s žalobcem proveden pohovor, kde měl žalobce možnost uvést veškeré důvody, které jej vedly k podání žádosti a ve kterém nebyl žalovaným jinak v odpovědích omezován a následně stvrdil protokol o výsledku svým podpisem. Dne 25. 10. 2017 byla žalobci dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům. Žalobce možnost využil s tím, že se vyjádřil takto: „*Ne, já jsem byl za celý svůj život ve Vietnamu asi čtyři měsíce, takže nedokážu říct, zda jsou informace podle skutečnosti nebo ne. Myslím, že tam ale určitě je velká korupce.*“ Žalovaný tak má za to, že žalobci dal dostatečnou

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a že zjistil stav věci. Žalovaný dále uvedl, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR a trvá na svém závěru, že uvedená žádost představuje pouze další snahu žalobce o legalizaci pobytu. Žalovaný rovněž uvádí, že se zabýval rodinným a soukromým životem žalobce, jeho dlouhodobým pobytem v ČR a zkoumal také možné problémy při žalobcově návratu do vlasti včetně možných ekonomických problémů. S ohledem na uvedené žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Žalobce je svobodný, v ČR však má přítelkyni, se kterou žije pět let a má v úmyslu s ní založit rodinu. Má zde také oba rodiče, o které se chce postarat, až půjdou do důchodu. Pracuje jako obchodní manažer. Je zde již od malička, ve Vietnamu nikdy nežil, nemá tam zázemí a již ani žádné příbuzné, nehovoří tamním jazykem a v zemi byl naposledy v roce 2013 na dovolené. Zdravotní stav žalobce je dobrý, je bez náboženského vyznání a nikdy nebyl členem politické strany či hnutí. V případě návratu se obává, že by se stal bezdomovcem a byl bez práce a prostředků.
8. Dne 1. 12. 2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu na území České republiky, neboť žalobce pozbyl pobytové oprávnění, zároveň návrat do Vietnamu odmítá z důvodu neexistence tamního rodinného a ekonomického zázemí. Rodinné poměry v ČR žalovaný neshledal azylově relevantní.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože žalobce ani žalovaný netrval na jeho nařízení.
11. Oproti žalobci soud považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Žalovaný se dostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a uvedl k tomu své rozhodné úvahy k jednotlivým typům mezinárodní ochrany. Žalobce navíc ani nespecifikoval, v čem tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřuje.
12. Dle § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením a zohlednil všechny skutečnosti, které žalobce v žádosti uvedl. Správní orgán rozhodnutí náležitě odůvodnil, všechny zjištěné skutečnosti podrobně zkoumal a posuzoval jejich relevanci jakožto důvodů umožňujících udělit mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
13. Soud neshledal deficity ani ve vztahu k § 4 správního řádu, neboť ze spisu nevyplývá, že by žalovaný bránil žalobci, aby uplatňoval svá práva. Žalobci bylo umožněno se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a tohoto práva prokazatelně využil a do protokolu uvedl výše uvedené tvrzení o tom, že za celý život ve Vietnamu žil pouze čtyři měsíce a není tedy schopen uvést, jestli informace odpovídají skutečnosti. Zároveň ještě doplnil, že vyrůstal v ČR, kde má veškeré vazby, celou rodinu, chodil zde do školy, má zde i zaměstnavatele, mluví plynule česky a cítí se být Čechem. Z obsahu spisu vyplývá, že správní orgán se zabýval všemi podstatnými skutečnostmi relevantními pro udělení mezinárodní ochrany. Soud rovněž nezjistil, že by žalovaný porušil zásadu legality či jinou zásadu dle správního řádu ani namítané ustanovení čl. 3 odst. 2 Nařízení Rady č. 343/2003, které upravuje posuzování žádostí členskými státy. Nemohlo mu být ani upřeno právo na přezkum rozhodnutí, neboť podal právě tuto žalobu.

14. Soud konstatuje, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Žádost žalobce lze chápat jako účelovou, když byla žalobcem podána až v době, kdy mu reálně hrozilo opuštění ČR v důsledku zániku jeho povolení k dlouhodobému pobytu a pouze zde projednávaná žaloba je způsobilá odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Pokud měl žadatel v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců
15. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
16. Z obsahu spisu nikterak nevyplývá, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo by měl strach z pronásledování. Toto nebylo vůbec tvrzeno, natož jakkoli doloženo. Žalobce nebyl politicky aktivní, je bez vyznání, jeho zdravotní stav je dobrý a jak sám uvedl, ve Vietnamu byl naposledy na dovolené v roce 2013, přičemž žádné problémy v souvislosti s touto cestou neuvedl. Jediným tvrzeným důvodem, který žalobce opakovaně zmiňuje, je existence vazeb na území ČR a ekonomický motiv, neboť má v úmyslu v České republice nadále legálně pobývat a pracovat. Ekonomické či sociální potíže v zemi původu však není možné považovat za

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu. Nelze přisvědčit ani námitce, že se žalovaný nedostatečně zabýval zprávou organizace Human Rights Watch 2017. Ze spisového materiálu naopak vyplývá, že žalovaný vycházel kromě uvedené i z dalších obdobných zpráv, a to konkrétně organizace Freedom House z roku 2017, Amnesty International taktéž z roku 2017 a Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 26. 5. 2015.

17. Soudu není ani známo, že by ve Vietnamu v současné době probíhala humanitární či jiná katastrofa. Soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Vnitřní zamítavý postoj nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod. Z obsahu protokolu navíc vyplývá, že žalobce svou pobytovou situaci sice řešil a snažil se získat nové oprávnění, avšak ani nevěděl přesný důvod, pro který byla tato žádost zamítnuta, a uvedl pouze, že to asi bylo tím, že podal dříve pozdě žádost o prodloužení pobytu. Žádost o udělení azylu tak lze vnímat jen jako snahu odvrátit nelegálnost pobytu na území, když jediné zde projednávaná žaloba je způsobilá odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Podmínky předpokládané § 12 zákona o azylu tedy naplněny nejsou.
18. Žalobce je svobodný a bezdětný, uvedl pouze, že má v úmyslu založit rodinu s partnerkou, která má v ČR trvalý pobyt. Dále zde žijí oba rodiče žalobce, tři strýcové a teta žalobce. Není zde však žádná osoba, skrze kterou by bylo možné, aby žalobci byl udělen azyl za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu.
19. Soud ve věci žalobce neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárního důvodu, jak předpokládá § 14 zákona o azylu. Samotná skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v České republice oženit a založit zde rodinu, není bez dalších okolností hodných zvláštního zřetele důvodem pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2003 č.j. 7 Azs 3/2003. Nejsou naplněny ani podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Rodinný příslušník žalobce, který by požíval doplňkové ochrany, tu není, a proto ani § 14b zákona o azylu nelze použít.
20. Žalobce jako hlavní důvod své žádosti akcentuje své vazby na území ČR a nezáměr o návrat do vlasti odůvodnil ekonomickými hledisky a neexistencí tamního zázemí. Ani jeden z těchto důvodů však neodpovídá důvodům, pro něž lze tuto ochranu dle zákona o azylu poskytnout. Žalobce je zdravý, svéprávný člověk v produktivním věku a ani ekonomická migrace nepožívá ochrany podle zákona o azylu. Správní orgán tedy postupoval správně, neboť aktuální postavení žalobce nelze podřadit ani pod jedno z ustanovení zákona o azylu, podle kterého by bylo možno azyl nebo doplňkovou ochranu udělit. Jak výše uvedeno, žalobce zaměňuje pobytový režim cizince a režim azylového zákona. Je zcela na žalobci, aby oprávnění k pobytu na území ČR řešil prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců a nikoli účelově zneužíval zákon o azylu.
21. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. 10. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.